

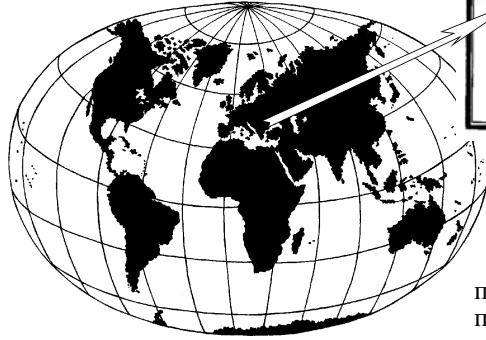
ПУТІН НЕ БЛЕФУЄ, А ОБМЕЖУЄ «ЧЕРВОНИМИ ЛІНІЯМИ» БАЙДЕНА

Українська влада, українська дипломатія, український політиком дуже розраховували на результати женецьких перемовин Байдена і Путіна, пророкуючи для російського президента своєрідне Ватерлоо. Прогнозувалось, що Байден виставить Путіну певні ультиматуми, окреслить певні «червоні лінії».

Цього не сталося. Бо Росія потрібна Америці. Адже, як зазначив сам Президент США Джо Байден у своєму першому інтерв'ю на зовнішньополітичну тематику, головний суперник для Сполучених Штатів – Китай. Він хоче посунути Америку зі світового Олімпу, потіснити США в глобальних процесах. І коли Байден прийшов до влади, він наголосив: ми не повинні допустити глобального впливу Китаю, маємо зберегти своє глобальне домінування в будь-який спосіб. А для цього треба відродити союзницькі відносини з Європою, укріпити НАТО і домовитися з Росією.

Байден у Женеві заявив: «У світі настає переломний момент і Вашингтону в цій ситуації важливо зберегти провідну роль. Зараз визначається майбутнє на десять років». Американці це розуміють. І тому якщо подивитись на програми, які зараз намагається втілити американський уряд (зокрема модернізація американської армії та інвестиції в майбутнє), то йдеться передусім про новітню воєнну стратегію. І головне завдання, яке вони хочуть вирішити за допомогою цих програм – це зберегти однополярний світ і глобальне лідерство США. Так, до 2025 року заплановано відновити стратегічне командування «Атлантика», яке вестиме воєнні операції на європейському континенті. І передусім у Східній Європі.

До 2035 року американці мають підготувати свої збройні сили, щоб вести дві війни на глобальному та регіональному рівні. Що це за війни? Перша війна – це війна з Росією за Східну Європу, оскільки головне завдання Росії в цій війні – *витіснити американців з Європи*. Ця мета досить чітко прописана у відомій класичній теорії неоевразійства, якою Путін марить і намагається втілити в життя. Тоді Росія стає континентальною потугою. Своєрідним Хартлендом, який визначатиме світові процеси. І таким

чином Росія ствердить себе як світова держава. Це глобальна мрія Путіна. І він крок за кроком намагається її втілити, незважаючи на економічну слабкість у порівнянні з такими потугами як Китай і США.

Але якщо Китай намагається досягти домінування шляхом економічної конкуренції, то Росія – шляхом воєнної експансії. І тому Росія за останні 10 років провела досить вдалі воєнні реформи й модернізувала свої Збройні сили. У сухопутних військах, у стратегічних ядерних силах вони навіть перевершують Америку, не по кількості, а по новітнім озброєнням. 86 відсотків стратегічних ядерних сил Росії – це новітні озброєння. РФ до 2024 року вже повністю відмовиться від ракет СС-18, які вважались найбільш потужними. А тепер росіяни намагаються зробити аналог на базі цієї ракети. Розробляється гіперзброя. Наприклад, «Посейдон» – унікальна воднева торпеда (десятки мегатонн), яка має дістатися до Америки і спричинити там руйнівний вибух. І все це спрямоване проти США. Тобто Росія реально готується до війни з Америкою, з НАТО. Якраз на його східному фланзі. Планується, що відновлене командування «Атлантика» забезпечуватиме логістику і перекидання військ у Східну Європу.

Натомість Росія ухвалила концепцію так званої «Деескалації». Йдеться про завдання потужного короткочасного удару сухопутними військами за підтримки артилерії по східному

флангу НАТО, аби упродовж двох-трьох днів прорвати його і за тиждень вийти на західний кордон Польщі. І таким чином поставити перед Америкою ультиматим про перегляд світового порядку. Звісно, що після цього Альянс перестане існувати як воєнна потуга.

В принципі НАТО вже трансформується під безпекову організацію, не оборонну, і підрозділи Альянсу, розміщені в Польщі та країнах Балтії, скоріш за все мають символічне значення для «стримування» Росії, ніж для серйозної організації оборони східного флангу НАТО. Для того, щоб здійснити перекидання військ з Америки в Європу потрібен час від одного до трьох місяців. Треба враховувати й таке: Німеччина «Північним потоком-2» практично закрила Скагерак та інші протоки з Північного моря в Балтійське. Балтійський флот РФ може цілком закрити вхід у Балтійське море, посилаючись на міжнародне право по обороні акваторії моря, де розміщуються промислові та інфраструктурні об'єкти Росії. Відтак з добудовою цього газогону РФ отримає право контролю за морськими акваторіями, де проходять російські комунікації.

Користуючись таким правом, Балтійський флот Росії може достатньо легко замінювати протоки на вході в Балтійське море. Як тепер американці дістануться до східного флангу НАТО, до балтійських країн, до Польщі? Йдеться не про повітряні перекидання (звісно, вони будуть), а про нарощення великих сил шляхом їх доставки морем.

Росія зараз має 22 батальйонні тактичні групи і може наростити угруповання до 800 тисяч особового складу. А що може наростити НАТО? У Польщі 90 тисяч військових – це ак-

тивні польські сили, по 3-5 тисяч від країн Балтії плюс розміщена в Польщі американська бригада – 4 тисячі. Перевага російських збройних сил на східному фланзі НАТО багатократна. Путін розраховує на те, що йому говорить ГШ ЗС Росії. Він дотримується реалістичної концепції, як дзюдоїст: наскільки силою можу перемогти супротивника.

За останні 10 років Росія наростила і на Чорному морі, і на Півночі, і в Балтійському регіоні значну перевагу над силами НАТО. Тому Путін може розмовляти з Байденом так, як він власне розмовляв з ним у Женеві. Ви мені, мовляв не ставте «червоних ліній». Путін знає, що каже. Тому воєнна компонента Росії буде основною у розв'язанні геополітичних проблем. А концепція «Дескалації» тому так і називється, оскільки Путін переконаний, що НАТО не наважиться відвойовувати загарбану територію, інакше Путін загрожуватиме тактичною ядерною зброєю.

І тут виникає питання: чи наважаться європейські країни розпочати таку війну? Чи наважаться Сполучені Штати у відповідь застосувати тактичну ядерну зброю, яку ще треба доставити на європейський континент кораблями (якщо йтиметься про крилаті ракети), чи буде використана авіаційна компонента? Чи втрутається американці? Якщо так, то це загрожуватиме глобальною ядерною вій-

ною. На такі психологічні ефекти і розраховує Путін у своїй глобальній політиці. Тож Байден має враховувати всі небезпеки, які виходять від Росії. І тому політика американського президента – *не провокувати Росію*.

У цій ситуації Україна в розрахунках Байдена відсувається на задній план. Вона стає не буферною зоною і не форпостом Заходу, а стає проблемою для США. Отож, як сказав Путін на пресконференції, «ми з Байденом мазками поговорили про Україну». Про її перспективи в НАТО годі й казати – Байден дав Путіну зрозуміти, що НАТО Україні наразі не світить. Нема чого говорити і про ПДЧ.

Політика Байдена щодо України буде ще обережнішою, ніж за часів Барака Обами. На жаль. І те чи давати чи не давати більш-менш сучасну зброю Україні Байден ще десять разів подумає, зважуючи як на це реагуватиме Росія.

Якщо говорити про можливий наступ Росії на країни Східної Європи та їх захоплення, то Україна має бути знищена першою. Не випадково Росія нарощує амфібійні сили в Чорному морі для того, щоб відрізати Південь від України. Йдеться не тільки про те, щоб повністю знищити Україну. Росії потрібен плацдарм для розгортання угруповання не тільки на частині північно-східного флангу НАТО, але і на його південній частині. А як вони розгортатимуть це угруповання без української території? Наступати лише морською піхотою в Україні можна, але ж будуть сили Румунії, Болгарії. Там є американський пункт маневреного базування, є система протиракетної оборони. Російським військам там є над чим працювати.

Конкретний приклад. Раніше американські військові кораблі систематично заходили в Чорне море. Що сталося після того як Путін наростив свої війська від 100 тисяч до 150 тисяч на українському кордоні? Байден одразу висловив прохання зустрітися і поговорити з Путіним про глобальну стабільність. А в цей час американські кораблі мали б зайти (як це було при Трампі й раніше відповідно до нашого стратегічно партнерства – підтримка американським прапором), як реакція, як психологічний тиск на Росію, щоб вона стримувалась в цій ситуації. Але тільки-но два ракетні есмінці мали намір зайти в Чорне море, Путін з Патрушевим порадив Байдену не пхати свого носа в цей регіон і той наказав кораблям розвернутись і забратись геть. Це вперше в історії,

коли американські кораблі (а перед тим усе ж було погоджено) повернулися назад через погрозу Кремля.

Що США дали взамін? Прислали катер берегової охорони, яка, взагалі кажучи, є цивільною структурою. Це просто насмішка. Це говорить про психологічну неготовність Байдена конфліктувати з Росією. А Путін таку готовність демонструє. І на цьому фактично виграє. І з Росією дедали більше рахуються. І дедали більше поступаються.

На жаль, ми втрачаємо підтримку в наших союзників. І зустріч в Женеві показала, що Україна – це периферійна країна. Не для Путіна. Для Америки. Тому Байден і Путін говорили про стратегічну стабільність. А не про Україну. Про кібератаки. А не про Україну. Про порушення свободи слова в Росії, про політичні переслідування в РФ. А не про Україну. Про боротьбу з потеплінням клімату говорили...

При Клінтоні ми мали реальне стратегічне партнерство – комісія Кучма-Гор. І американці нам реально допомагали. Але тільки-но Байден прийшов до влади, як 150 мільйонів доларів допомоги Україні були заблоковані. Байден одразу скоротив воєнну допомогу. Щоправда її зусиллями Конгресу і Пентагону начебто повертають. Тому надіятись на велику підтримку з боку США, як це говорить Павло Клімін (Путін, мовляв, загнаний в глухий кут), безпідставно. Байден і Путін говорили про Арктику, яка важлива і для Америки, і для Росії. Москва мілітаризує Арктику, дарма що говорить про свої мирні плани щодо цього арктичного регіону. РФ створила «полярну бригаду». Буде військово-повітряні бази. Такої посиленої мілітарної структури навіть в часи СРСР не існувало. Був Північний флот, ядерний полігон на Новій Землі і все. Нині ж збудували два великі патрульні кораблі з льодовим підсиленням, призначені для бойових дій, а не для перевезення цивільних вантажів.

Мінські угоди як елемент капітуляції

Мінські угоди – це елемент капітуляції. Путін чітко окреслив «червоні лінії» для Заходу. Байден лише намагався про щось говорити: припиніть, мовляв, кібератаки тощо. А Путін у відповідь: це не ми, це ви кібератаки проводите. Скільки запитів було з американського боку про кібератаки? Десять. А наших – тридцять. Це ви, американці, ведете проти Росії кібервійну... Для Путіна Україна – це

проблема Росії. Білорусь – це внутрішня проблема Білорусі і Росії. Не США.

Щодо Мінських угод Путін чітко висловився на економічному форумі в Петербурзі – ми, мовляв, нікому не дозволимо проводити «червоні лінії». Ні Вашингтону, ні будь-кому. Росія сама проводитиме їх, де вважатиме за потрібне. А хто її смикатиме, то отримає по зубах.

Щодо Мінських угод, то Путін тільки й сказав, що Україна має їх виконати. А що означає у їхньому трактуванні Мінські угоди? Визнати ОРДЛО стороною конфлікту, вписати ОРДЛО в Конституцію України. Тобто фактично знищити Україну. Це ж план, схема гібридної війни. **Путін ще й уточнив: ми в жодному разі не допустимо українські збройні сили на цю територію. Ніякого повернення кордону не буде.** Путін дав зрозуміти, що Росія не віддасть ці території ні дипломатичним, ні військовим шляхом.

Мінські угоди забезпечують систематичні бойові дії російських військ і підточують Україну. Однак Зеленський, як пацифіст, категорично проти будь-якого застосування сили і ведення бойових дій – нашим бійцям навіть заборонено стріляти, навіть коли їх систематично воюють. Але питання ще й в тому, що нам і нічим воювати. При Порошенкові підірвали п'ять (!) стратегічних арсеналів. Більше мільйона тонн боеприпасів! І дивним чином підірвали арсенали з ракетами і 152-м боеприпасом для гаубиць. Саме цим гарматним калібром (основна воєнна міць і могутність) здійснюється підтримка сухопутних військ для оборони, для наступу. Відтепер у нас цього стратегічного боезапасу нема.

Російська розвідка кілька років тому почистила й арсенали, які були в наших сусідів, – у Чехії, в Болгарії. А недавно і в Сербії. Хоч один патронний завод побудували в Україні за сім років ведення війни? Коли в СРСР виник дефіцит з боеприпасами під час Другої світової війни, то величезний завод боеприпасів на Уралі був побудований за декілька тижнів. У нас за сім років навіть паркана на кордоні з РФ не можуть поставити.

Де вихід?

Треба збудувати патронний завод, припинити корупцію в ЗСУ. Змінити генералітет, який мислить советським минулим. Вони не налаштовані воювати по-справжньому. Росія проводить стратегічні навчання (фактично

стратегічне розгортання військ), а ми у відповідь проводимо ротні навчання по охороні об'єктів у Херсонській області. Ситуація неспівставна. І чому Путіну в такій ситуації не нападати? Тим паче, що Байден йому чітко дав зрозуміти, що США Україну відсуває, бо з Росією треба домовлятися.

Чи є у колективного Заходу, в США зокрема, інструменти, якими вони могли б змінити поведінку Путіна, якимось чином вплинути на нього? Байден на цій зустрічі намагався злякати Путіна санкціями. А що у відповідь? Що мені ваші санкції. Ви знаєте більших збитків через свої санкції проти нас, ніж ми. От і відповідь.

Санкції стосуються лише 6 відсотків економіки Росії. Звісна річ, високотехнологічні галузі потерпають, перестали йти технології, нафтогалузь перестала модернізуватись. Але Росія від цього не помре. Вона буде розвиватись далі. Якби 90 відсотків вдалося б перекрити, то інша річ. Ну хоча б як Іран закрити, то Росія тоді б страждала. А так – ні.

Ну зробили чиновників невивізними. Так вони й так невивізні – Путін заборонив військовим чиновникам виїжджати з Росії. А дипломати й політики і так їздять. Тобто Путін не відчуває тиску. Тому й поводитьсь так розкуто і виключно, нахабно і сміливо.

Зустріч Байдена і Зеленського буде в контексті зустрічі Байдена з Путіним в Женеві. Україна вже на других ролях. Це проглядається і в заключному комюніке НАТО. Замість того, щоб визнати, що Росія є агресором (навіть G7 визнала, що Росія є стороною конфлікту, лише ми не визнаємо, що Росія є воюючою стороною – у документах ніде не спромоглися цього зафіксувати), побажали Росії бути більш прозорою, передбачуваною, не порушувати Віденські документи про відкритість, транспарентність.

Дивовижно! Вони не знають, що на кордоні з Україною було не навчання, а стратегічне розгортання військ? Вони не знають, що Росія вийшла з договору «Відкрите небо»? Столтенберг каже, що Росія для НАТО не ворог, не загроза. Однак будемо стримувати Росію і шукатимемо з нею діалог. От і приїхали...

У Росії зараз найпотужніші сухопутні війська у світі. А за рейтингом бойової могутності Росія на другому місці після Сполучених Штатів. Росія навіть Китай потіснила. Жодна європейська країна не може тягатися з такими збройними силами. Це

загроза номер один. Однак Байден вважає, що для США загроза номер один – це Китай.

Путін слова злого не скаже проти Китаю. Тому що вважає Китай своїм союзником у боротьбі з Америкою, щоб витіснити Сполучені Штати з глобального порядку денного. Тому Росія і Китай працюватимуть в тандемі. Якщо Китай економічно буде витіснити США зі стратегічно важливих регіонів, то Росія діятиме у військовий спосіб. Тому вона й націлена на підготовку своїх збройних сил і на підготовку до війни. Цей прогноз на 15 років.

Американці свою стратегію будуть реалізовувати до 2035 року. У Росії є також програма до 2035 року. За їхніми прогнозами ця ескалація напруженості закінчиться вибухом. Війною. І вони всерйоз готуються до війни. Регіональної і глобальної. Тільки ми думаємо про мир. І думаємо, що нам віддадуть території. Хоча навіть В. Зеленський останнім часом вже не говорить про повернення територій.

Тотальна російська паспортизація, яка почнеться на території України, є формою агресії. І вона у фіналі завжди закінчується воєнним вторгненням. На прикладі Донбасу і Криму ми це побачили. Але це не тільки історія Росії та Путіна. Це історія Німеччини. Як вона загарбала Судети, а потім Австрію. Путін йде тією ж стежкою.

У 1940-х роках у Великобританії був Черчилль, який заручився підтримкою Сполучених Штатів, які о тій порі приблизно так само говорили про свій нейтральний статус: мовляв, ми не втручаємось в європейську війну. Поки їх не бомбанули японці в Перл-Харборі. Після чого США отямилася і почали втягуватися в Другу світову війну. А Путін бомбане.

Наші партнери – це наші сусіди. Яким також загрожує Росія. Бухарестська дев'ятка висунула чіткі вимоги на саміті НАТО – надати Україні ПДЧ, перспективу членства. Бо нас об'єднує спільна загроза – ймовірно російське воєнне вторгнення. Україна в цій черзі просто перша. Бо займаємо дуже важливу стратегічну позицію. Макіндер, відомий американський геополітик, вже давно про це сказав: той хто володіє Східною Європою, той володіє Хартлендом, євразійським суходолом. Той, хто володіє суходолом, володіє світом. Це закон геополітики. Цього закону Путін чітко дотримується. І в цій Східній Європі Україна займає центрове поло-

ження. Як Польща займала до 1939 року. Хто підбере Україну, той піде далі.

Гітлер і Сталін мріяли про той самий Хартленд – встановити контроль над всім євразійським континентом. Правда, Гітлер планував завоювати всю Європу географічно – до Уральських гір. А Путін хоче володіти всією Євразією. Половина в нього вже є. Монголію приєднає. Залишаться західний півострів – Західна Європа. СССР дійшов до Берліна, залишився апендикс – Західна Європа. І вона трималась тільки завдяки американцям. Не було б НАТО, совети захопили б і цей апендикс.

Нам дуже треба хвилюватися через навчання «Захід-21». Бо це репетиція концепції Путіна, про яку ведуть мову. Для Росії головне – здолати НАТО в Європі. Поставлять маріонеткові режими, як це вже було в 1940 роках у Литві, Естонії, Латвії. У Москві величезний імперський досвід. У сучасному варіанті він уже відпрацьований на Абхазії, на Південній Осетії. В ОРДЛО та ж ситуація. Там російська воєнна адміністрація плюс місцеві колаборанти.

Як завжди оптимізм слід шукати в українцях. Олександр Турчинов здав Крим. Потім вигадали АТО. Начебто у нас нема війни з Росією. Начебто у нас терористи на Донбасі завелися. Хто думав, що знайдуться добровольці, які підуть звільняти Донбас. І Путін не міг про це подумати. І це був його стратегічний прорахунок. Він живе уявленнями, що українців як нації не існує. Мовляв, українці – це один з росіянами народ, тільки українців зіпсували поляки. Путін про це всім говорить. І президенту США зокрема: «Ми – єдиний народ. Україна як такої не існує. Держави української не існує». І Путін щиро в це вірить. Мовляв, ми маємо право захищати свої інтереси. І в Женеві на цьому акцентував. Байден йому не заперечив. Та сама мантра: ми підтримуємо територіальну цілісність України. І що далі?

Григорій ПЕРЕПЕЛИЦЯ,
директор Інституту зовнішньополітичних досліджень,
доктор політичних наук

В основу статті покладено інтерв'ю Григорія Перепелиці для **UKRLIFE.TV** (<https://www.youtube.com/watch?v=JMX5v-QhX8k>) 18 червня 2021 року – **Путін всерйоз готується до війни з Європою, і Україна буде першою на його шляху.**

ВІЗИТ ДО ПРЕЗИДЕНТА

Зеленський не повинен їхати до

Зеленський не повинен їхати до Вашингтона за своїм вироком – виконанням Мінських угод

Путін змирився з тією обставиною, що за пряму агресію вглиб України йому доведеться заплатити неприйнятну ціну, але зате він виконав на зустрічі в Женеві свою домашню програму-максимум. Кремль надає Мінським угодами як своєму інструментові руйнування української державності величезного значення. Власну прес-конференцію Путін почав немовби з підказки-нагадування Байдену: «Наскільки я зрозумів, пан Байден також вважає виконання МУ єдиним способом досягнення миру на Донбасі». Спільного комюніке не було, але Путіну вдалося якимось чином змусити Байдена публічно промити ключову для Москви фразу про «продовження дипломатичних зусиль в рамках МУ».

Кремлівські пропагандистські шоу з неприхованим торжеством і цинічною відвертістю продовжують смакувати цей незвичайний успіх. Світ пам'ятає знамените заклинання глави російської дипломатії Лаврова: «ми ніколи не дозволимо Зеленському зікочити з гачка мінських угод, нехай він звивається на ньому якомога довше». Ось вам свіженьке визнання від патріотичного російського письменника Прілепіна: «Мінські угоди – це величезна пастка для України, з якої вона ніколи не вибереться до повної втрати своєї державності».

Мінські угоди де-факто мертві. Всім зрозуміло, що Путін добровільно не піде, як він обіцяв, з Донбасу, а українське керівництво не зруйнує власну державу заради фальшивого «вдновлення своєї територіальної цілісності».

Позиція України юридично бездоганна. Україна не виходить односторонньо з мінських угод. Навпаки, Україна фіксує злісне невиконання Кремлем ось уже протягом понад шести років базових першочергових положень мінських угод: припинення

вогню і виведення російських військовослужбовців і озброєнь.

У цій ситуації єдиний реалістичний спосіб зупинити кровопролиття, припинити гарячу стадію війни – це заморожування конфлікту, припинення лицемірних розмов про «возз'єднання ОРДЛО з Україною» і введення згідно мандату ООН міжнародних збройних миротворців на лінію поділу сторін. Як при цьому окупанти будуть ще кілька років іменувати для себе Крим і ОРДЛО, не має жодного значення. Для всього світу це тимчасово окуповані території України.

Заморожування – це не про статус окупованих українських територій.

Заморожування – це про припинення триваючих вже більше шести років свідомих убивств українських військовослужбовців. Ці вбивства – найважливіший елемент кремлівської спецоперації МУ, класичний шантаж терористів: не будете виконувати наші політичні вимоги, не зміните вашу конституцію, що не легалізує наш військово-терористичний плацдарм ОРДЛО в українському правовому і політичному полі, не введе наших моторил в українські органи влади, тоді ми будемо продовжувати вбивати вас на лінії зіткнення сторін.

Мінські угоди в оркестровці Кремля – це стара (1952 р.) пісня товариша Сталіна про головне – про возз'єднання Німеччини. У товариша Сталіна тоді теж було своє ОРДЛО. Називалося воно НДР. І він запропонував канцлеру Аденауєрові здійснити, на решті, сподівання німецького народу і возз'єднати ОРДЛО з ФРН. Але зберігши при цьому всі ордловські інститути (Штази, тортури, підвали, ССПН, народну міліцію, советські війська). Аденауєр ввічливо подякував диктаторові, зауваживши, що він вважає за краще залишатися канцлером половини Німеччини, ніж ставати політзеком в об'єднаній Німеччині. Об'єднання Німеччини відбулося дещо пізніше, але абсолютно на інших засадах.

США – ЗІРКОВИЙ ЧАС ЗЕЛЕНСЬКОГО

Вашингтона за своїм вироком – виконанням Мінських угод

Заморожування конфлікту дозволить Україні вирішити такі завдання: 1. З рук кремлівських шантажистів вивається інструмент політичного тиску на Україну – їх улюблений лавровський гак, прілепінская пастка, путінський зашморг. 2. Перестають гинути українські військовослужбовці. 3. Знімається реальна безпосередня загроза масштабного військового вторгнення Росії на Сході. 4. Остаточо обнуляється центральний міф путінської пропаганди: ми рятуємо російське населення Донбасу від геноциду ордами бандерівських нацистів.

Одностайна негативна реакція американського істеблішменту на женецький саміт створює для України сприятливу атмосферу для активної політики на американському напрямку. І передусім для роз'яснення і викриття путінсько-сталінської спецоперації «мінський гачок», на який Кремль хотів би тепер підсадити не тільки Зеленського, а й самого Байдена, щоб і той «звивався на ньому якомога довше» за рецептом Лаврова.

За підсумками женецького саміту Байдена характеризували як «слабака» не тільки республіканські, а й найдемократичніші ЗМІ. Вельми показовою, наприклад, опублікована на сайті CNN (!) стаття «Putin got exactly what he wanted from Biden in Geneva». Адміністрація стала виправдовуватися і запевняти критиків у своїй unwavering support of Ukraine, а сам Байден як political animal змушений тепер більше прислухатися до «проукраїнського» крила своєї адміністрації (Blinken, Austin, Nuland), а не тільки до зумисних чи мимовільних гачок Кремля (Kerry, Burns, Sullivan).

В адміністрації Байдена склалося протистояння між двома групами вищих чиновників. Суперечка йде, здавалося б, з суто технічного питання – якісь дуже далекі від свідомості американського обивателя Minsk agreements, а точніше висловлена колишнім «вбивцею», а нині президентом великої держави настійне прохання під-

тримати його інтерпретацію цих самих угод.

Насправді це питання величезної світоглядної та практичної важливості. Як Судети в 1938 році. Дозволити кремлівському диктатору і далі, плямаючи, переживувати України або, навпаки, підтримати Україну в прагненні зупинити, заморозити цей захоплюючий для Москви процес.

Всі провідні світові актори зроблять з відповіді на нього далекою стратегічні висновки.

Розколоте не тільки оточення Байдена, але, схоже, і його власна свідомість. У кожному його публічному виступі одночасно обов'язково присутні і «unwavering support of Ukraine» та «stable, predictable relations with RF». Дві ці речі несумісні. Але Байден не бажає робити екзистенційний вибір.

Цей вибір за нього може зробити інша людина – президент України Володимир Зеленський. Для Зеленського це той самий finest hour (зоряний час), який доля іноді надає полі-

тикам, даючи їм шанс благотворно вплинути не тільки на долю своєї країни, а й світу в цілому. Зеленський не повинен їхати до Вашингтона за своїм вироком: виконуйте Мінські угоди. Він повинен з'явитися в Вашингтон як вирок кремлівському лобі в Білому Домі, усвідомлюючи, що в принциповому протистоянні з цим лобі (а якщо знадобиться, то і з Президентом США) його підтримають і Конгрес, і більшість американського істеблішменту. Президент Байден, якими б не були його колювання і особисті уподобання, не зможе ігнорувати цю політичну реальність.

Перефразовуючи великого поета, майбутній візит до Вашингтона «не читки вимагає з актора, а повної загибелі всерйоз».

Андрій ПОНТКОВСЬКИЙ,
публіцист, політолог

Джерело: Ехо Москви

Переклад з російської

Колаж Цензор.net